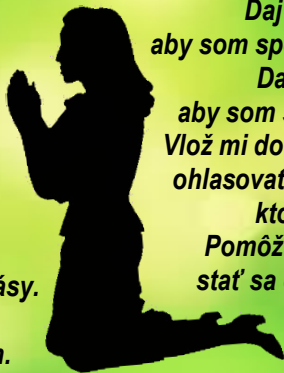

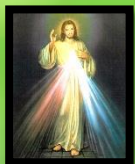
MODLITBA ŽENY

Dobrý Bože,
daroval si mi dnešný deň,
iný ako ten včerajší,
iný ako bude zajtra.
Ďakujem Ti zaň a prosím:
Daj mi oči, aby som vnímala
aj neviditeľnú krásu.
Daj mi sluch, aby som počula
aj nevyslovené slová.
Daj mi ruky, aby som hladila
tváre ubiedených.
Daj mi nohy, aby ma viedli cestou spásy.
Daj mi silu, aby som si zachovala
čistú dušu, nezatemnenú hriechom.

Daj mi pevnú vôľu,
aby som sa obetovala za iných.
Daj mi schopnosť rozdávať úsmev tým,
ktorí sa už zabudli smiať.
Daj mi milujúce srdce,
aby som spoznala, aké krásne je ľúbiť.
Daj mi pevné plecia,
aby som statočne niesla svoj kríž.
Vlož mi do úst slová, ktorými budem
ohlasovať Tvoje meno pred ľuďmi,
ktorí neveria v Teba.
Pomôž mi milovať, pomôž mi
stať sa dnes lepším človekom.
AMEN

Katka

Čo nás čaká...

28. apríl – Nedeľa Božieho Milosrdenstva

5. máj – Sviatosť birmovania

12. máj – Sviatosť 1. sv. prijímania

25. máj – Farský ples

10. – 14. jún – Farský výlet – Taliansko

(San Giovanni Rotondo, Monte San Angelo, Bari, Pietrelcina, Lanciano)

28. júl – Annovské hody – 110. výročie od postavenia kaplnky

Vypracovali členovia farskej redakčnej rady:

Katka Villínová, Michal Chúpek, Sonka Blašková,

Danka Blašková, Hanka Bútorová, pán farár Peter Franek

www.farnostprecin.webnode.sk

grafika, štylistika, gramatika, opravy & tlač: Michal Chúpek

mail: faraprecin@gmail.com

úvodník

Nebo alebo nič

V roku 315 po Kristovi sa v oblasti Nitrie (starý Egypt) usadil pustovník menom Ammun. Na juh od Alexandrie našiel to, čo hľadal. Nehostinnú slánú pôdu, ktorá sa nedala obrábať a nechutnú vodu ktorá sa ako tak dala piť. Toto bola jeho zasľúbená zem. Nik o ňu nemal záujem a on tu mal svoje najväčšie bohatstvo – ticho a s ním spojená ľudská samota vyplnená prítomnosťou Boha. Ale toto sa rýchlo zmenilo. V krátkom čase sa tu usadilo vyše 3000 pustovníkov, ktorí chceli, podobne ako on, objaviť Boha viac ako doteraz. Pre nás nepochopiteľné, ale vtedy normálne. Ako sa vyjadril vtedajší historik – mestá sa vyludňovali a púšť sa zaplňala. Tajomstvo takejto viery nám môže odkryť príbeh zo života jedného z prvých Ammunových nasledovníkov Pamba. Abba Pambo raz počas zriedkavej návštevy Alexandrie uvidel kurtizánu. Pozrel na ňu a rozplakal sa. Keď sa ho pýtali na príčinu, povedal: Dve veci sa ma dotkli. Prvá je jej ztratenie a druhá, že ja sa tak horlivo neusilujem páčiť sa Bohu, ako sa ona usiluje páčiť hriešnym ľuďom.

Vo veľkonočnom období sme si už zvykli na „úspešné správy“ z Evanjelia a Skutkov apoštolov. Ježišova smrť a zmŕtvychvstanie mnohým otvorili oči a najmä srdce. Ale keď sa pozriem na seba, príp. moju rodinu, tak tieto správy, plné radosti a nádeje, sú pre nás niekedy len smútočnou spomienkovou slávnosťou. Vtedy dávno to išlo a teraz už akosi nie. Ale zabudli sme, že dnes sa hriech už veľmi neoplakáva. Skôr sa ospravedlňuje, a niekde sa s ním aj chvália. Je predsa iná doba. Ale každý úspech na ceste do neba začína poznaním a slzami pustovníka Pamba. Je v nás rovnaká túžba páčiť sa Bohu, tak ako túžime po majetku alebo pozornosti od druhých? Každú Veľkú noc nám pohľad na víťazného Krista kladie otázku: Ak som kresťan a nechcem sa stať svätým (a tak ísť do neba), tak čo potom vlastne chcem?

Rozhovor s najstaršou občankou Prečína

p. Irenkou Briestenskou

Priblížili by ste nám, tak všeobecne, ako ste prežili Vaše detstvo?

Moje detstvo... Vyrastala som len s mamou, dosť tak - chudobne. Bývali sme u maminých rodičov. Bolo nás tam dosť, lebo mama mala 6 súrodencov, ona bola siedma. V jednej izbe, jednej kuchyni a komore, takto sa to prv žilo, taký bol vtedy život. Ale ináč sme boli spokojní, babka mali 2-3 kravičky, tak sme mali svoje mlieko, tvaroh ale aj maslo... Hoci masla sa nám menej uchádzalo, lebo s tým sa chodilo k židovi do Bystrice, aby sme mali peniaze na cukor a na ostatné veci. No, takže, hovorím, ale ináč môžem povedať, že spokojne. Ja to pokladám za pekné detstvo.

V 32. roku som nastúpila sem do školy, vtedy akurát sa otvárala nová štátna škola. Dovtedy tu fungovala len cirkevná škola pri kaplnke, kde bolo neskôr staré kino. Boli sme prváci a druháci v jednej triede, tretiaci a štvrtáci v druhej. Boli sme miešaní – chlapci aj dievčence a bolo nás tak 25 až 28. Mňa teda konkrétne učil v prvej a druhej triede riaditeľ Lipták a potom nás učila jeho manželka pani Liptáková. Veľmi dobrá žena, aj taká ozaj ľudská, ona nás mala všetky deti tak veľmi rada. Nechcem sa chváliť, bola som však taká dosť solídna žiačka. S mojím manželom sme boli najlepší žiaci v tom našom ročníku ☺.

Pred vyučovaním sme sa museli spoločne pomodliť. Nebola to však klasická modlitba, ale špeciálne vytvorená pesnička, ktorú sme spolu spievali: „*Otecko náš nebeský, ktorý živiš kvietky, ráč pohliadnuť láskavo na nás dobré dieťky. My chceme byť piľnými a dobrými stále k potešeniu rodičov a ku Tvojej sláve.*“

Na čo z mladých rokov najradšej spomínate?

Na divadlo. Vieš, ja som hrávala divadlá, už keď som vyšla zo školy. Ja som tu chodila 5 ročníkov a potom som išla do mešťanky, čo bola niečo ako dnešná stredná škola. Jedna jediná zo žien, teda z dievčat. A ináč chlapci boli viacerí, asi šesť chalanov to bolo, čo išli odtiaľto, medzi nimi aj môj manžel. To bol taký výber, že kto spĺňal podmienky, toho zobrali. Chodil tam ešte Lojzko Orávik – Amerikáň, Jano Čiernik, Fero Strásky... potom ešte Emil Briestenský zo Zemianskej Závady a z Bodinej Roman... No ináč sme chodili len na bicykloch, lebo autobusy prvé dva roky vtedy ešte nechodili a mali sme dvojzmenné vyučovanie. Jeden týždeň sme chodievali ráno od 8-mej do pol 2-hej alebo do 2-hej a druhý týždeň sme chodievali od 1-hej hodiny do pol 6-tej alebo do 6-tej. A to bolo tak, že ja som chodila len s tými chalanmi, vieš, na bicykli, a koľko ráz sa až predbiehali, ktorí by mohli ísť so mnou. Hadám som bola len taká vzácna, že som bola sama, jediné dievča no... ☺

Počas tretej triedy prišiel oznam z učiteľského ústavu sestričiek uršulínok z Bratislavy, že by prijali jedného žiaka na súkromné jednoročné štúdium, pretože im niekto vypadol. Ja som sa teda prihlásila a aj ma tam zobrali. Tak som bývala u tých sestričiek uršulínok, no... tam to bolo tiež veľmi pekné.

Aký máte vzťah k Bohu?

Ja ti poviem, že už od detstva som mala vrúcný vzťah k Pánu Bohu. Strašne rada som sa pozerala na babky vo vlniačkoch, aké boli zabalené, keď išli do kostola. Aj ja by som išla, ale my sme nemali vtedy také oblečenie, aby sme mohli aj v zime chodiť do kostola. U uršulínok v Bratislave som bola veľmi spokojná, lebo to sme mali každý deň svätú omšu a duchovné povznesenie.

- fotografie k rozhovoru s p. Irenkou Briestenskou -

Vítazstvo

Katka

1. Nadišlo to krásne ráno
Božej lásky deň!
Slávne z hrobu vstávaš,
Ty žil si iba preň!

2. Nad smrťou si zvíťazil,
prišla tá chvíľa krásna.
Nebo so zemou spojil si,
pre nás milosť tak vzácna.

3. Prichádzaš opäť k nám,
nesieš nám dary z Neba!
Ducha lásky nám zjavuješ,
do našich duší prijať ho treba.

4. Dnes už tróniš v Nebi,
s Otcom a Duchom Svätým spolu!
My na zemi Ťa prosíme,
daj, aby sme vždy plnili Tvoju vôľu.

Cirkevný spevokol PRAMEŇ

Pozývame Vás do novozaloženého cirkevného spevokolu PRAMEŇ v našej farnosti, kde sú vítaní všetci – starší i mladší, veselí i smutní, bohatí i chudobní – skrátka naozaj všetci, ktorí by radi svojím spevom spríjemnili bohoslužby v našom kostole. A ak si myslíte, že spievať neviete, pokúsime sa vás to naučiť.

Máme totiž aj výuku spevu.

Tešíme sa na Vás na pravidelných nácvikoch vždy v stredu po sv. omši podvečer o 19tej hodine.

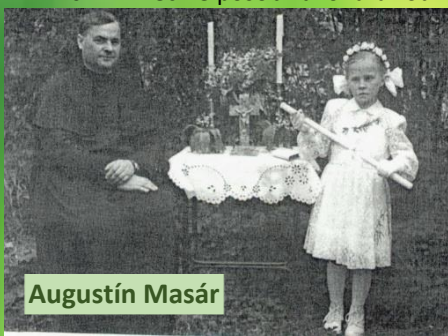

Ďalšie výročia a spomienky na kňazov Prečína v roku 2019

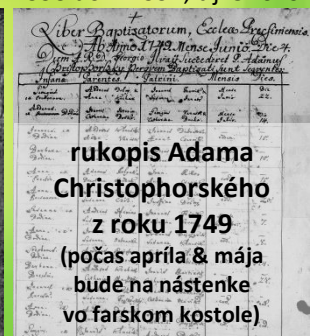
- 305 rokov od narodenia **Jána Rozborila**, 1. katolíckeho kňaza v Prečine (*9. 10. 1714)
- 270 rokov od začiatku pôsobenia administrátora **Adama Christophorského** vo farnosti
 - 1. 6. 1749 začal pôsobiť v Prečine, kde ostal 36 rokov
 - ako prvý z prečinských farárov vymenil sídlo v panskom kaštieli za farskú budovu
 - obnovil farský kostol v Prečine a Bodine, na svoje náklady postavil kaplnku sv. Anny a zakúpil všetky bohoslužobné predmety
 - za jeho pôsobenia sa dovtedy evanjelické obce Prečín a Počarová zmenili na katolícke
 - je pochovaný v krypte vo farskom kostole
- 200 rokov od smrti dekana **Jána Hvorku** (18. 6. 1785 – 11. 2. 1819 vo farnosti – 36 rokov)
- 230 rokov od narodenia & 200 rokov od začiatku pôsobenia vo farnosti ako administrátora **Ignáca Kalinaya**:
 - *25. 11. 1789, 13. 2. 1819 administrátor v Prečine, od 2. 3. 1819 ako farár
 - Bol energetickej povahy, vedel skrotiť samopašnosť mladých i zatvrdilosť dospelých. Ak ho niekto nepozdravil, poučil ho na mieste a to verejne palicou o slušnom správaní.
 - vo farnosti bol do 1. 5. 1857, čiže 38 rokov
 - bol výborný hospodár, zvýšil peňažnú hotovosť farského kostola 4-násobne, kaplnky 7-násobne a kostola v Bodine 4-násobne, avšak po smrti z jeho majetku pre farnosť nezostalo nič, nakoľko jeho opatrovníci pred skonaním – rodina Fedorová, všetok jeho majetok zhabala
- 195 rokov od narodenia farára **Karola Jelínka** (*12. 2. 1824)
 - 1. 5. 1857 – 11. 2. 1880 v Prečine, teda 23 rokov
 - pôvodom rehoľník v kláštore pôsobiaci u piaristov, ktorí sa venovali vyučovaniu
 - vyučoval v Prečine, za jeho pôsobenia vyšlo zo školy v Prečine veľa učiteľov
 - V roku 1881 sa stal dekanom Považskej Bystrice
 - pôsobil aj ako učiteľ aj v Považskej Bystrici, kde dal v r. 1885 postaviť nádhernú školu
 - bol šetrným hospodárom, zveľadil majetok farnosti na cca 10 000 florénov, po jeho smrti sa machináciami peniaze stratili, len malú časť dostali jeho dvaja bratia – kňazi a 90 ročný otec. Jeho sestra Anna, ktorá mu bola veľkou pomocníčkou, nedostala nič.
 - zomrel ako 62 ročný na porážku
- 110 rokov od narodenia farára **Augustína Masára** (*28. 3. 1909)
- 30 rokov od vysviacky prečinskeho farára **Karola Koníčka**:
 - vysvätený za kňaza bol 17. 6. 1989
 - v Prečine pôsobil ako farár od r. 1993 do r. 1997, t.j. 5 rokov

Michal

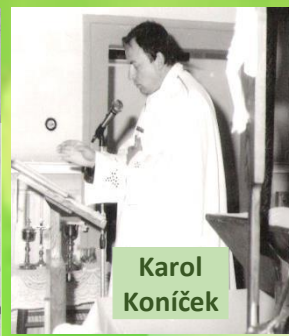
Na základe dipl. práce
Jurka Bunčiaka

Augustín Masár

rukopis Adama
Christophorského
z roku 1749
(počas apríla & mája
bude na nástenke
vo farskom kostole)

Karol
Koníček

- pokračovanie rozhovoru s p. Irenkou Briestenskou -

Ako ste pokračovali v štúdiu a kde ste pracovali?

Potom už som do druhého ročníka u uršulínok nešla, lebo zrovna môj brat nastúpil do Trenčína na gymnázium. No a naši, hlavne otec, už potom hovorili, že sa to nedalo vydržať finančne, lebo bolo treba platiť nielen môj internát, ale aj bratove ubytovanie, takže otec potom rozhodol takto, povedal mi: „Vieš čo, ty si dievča, ty sa vydáš, budeš mať rodinu, budeš sa musieť starať o rodinu a ktovie, či budeš môcť byť zamestnaná, či budeš môcť využiť hentú tvoju profesiu.“ – lebo to by som bola učiteľka, to som absolvovala jeden rok. „Vojto je chalan, ten sa bude musieť starať o rodinu...“ – takže ja som to tam musela zanechať... Dokončila som štvrtý ročník tu a potom som hneď mala také šťastie, keď sa tu na notárskom úrade v Prečine práve menili notári a hľadali administratívnu pracovníčku. Tu som sa zamestnala a robila som tam sedem rokov. Krátko na začiatku so mnou robila ešte Milka Bošková z Bodinej, ktorá sa zakrátko vydala a odišla z úradu. Chvíľu som teda pracovala sama, potom ku mne pribudli ešte dvaja zamestnanci. Keď som nastúpila, musela som tri mesiace robiť zadarmo, to som nedostala vôbec nič. Potom som dva roky dostávala 150 korún mesačne, a až neskôr, po dvoch rokoch, mi to zvýšili na 300 korún. Neskôr prišiel notár Šimo, pomáhal Rusom aj partizánom. Bol to taký jemný človek, všetko vedel s pokojom povedať - aj zlé veci. Po vojne zamestnal ešte Marienku Hvizdákovú na mestskom úrade, ktorá žila v horárni vo Vlárskom. Potom som tam prestúpila aj ja a odrobila som tam 4 roky. Po roku sa mi narodila Janka a tak som ostala doma. V Prečine sa vytvoril taký poľnohospodársky útulok. Nie úplne materská škola ako je teraz, ale tam chodili len deti poľnohospodárskych robotníčiek. Tak tu som bola ako vedúca toho útulku asi rok. Potom sme odišli do Bošan, kde sme žili 10 rokov. Zamestnala som sa na 2 roky ako vedúca v zmiešanej predajni hračiek s drogeriou a potom sa mi narodili ďalšie dve deti, Majka a Ivan. Mali sme sa tam veľmi dobre, skutočne aj ja môžem povedať, že som tam mala veľmi dobrých ľudí. Bola som vcelku obľúbená, môžem povedať, aj môj manžel mal dôležité postavenie ako námestník riaditeľa koželužne.

Všimli ste si za svoj život aj zmeny v našom Božom chráme pri bohoslužbách, pripravách sviatostí a podobne? Zmenilo sa niečo za tie roky?

No, pravdaže zmenilo... Prv boli kňazi obrátení k ľuďom chrbtom. Bola iná doba. Tiež si spomínam na bývalých kňazov a ich kázne. Teraz som tiež veľmi spokojná – teda, čo obdivujem aj tohto pána farára, že ozaj má tie kázne priliehavé a súčasné.

Čo poviete na našu dnešnú mládež z pohľadu prístupu k viere, návšteve kostola, spoločných modlitbách... ako to vnímate Vy?

Nuž, je to bohužiaľ tak, že menej ich je takých naklonených k viere. Ale myslím si, že tento pán farár sa im dosť venuje, že sa to aj pohne trochu dopredu... že sa to zlepši.

Ja tu mám takú dobrú otázku priamo na Vás. Často vidíme, že vy, čiperná 93-ročná dáma, nemá problém prísť do kostola prvá. Mnohí z nás, mladších, sa často sťažujeme, či už na vysoký kopec alebo boľavé nohy a Vy nám takto idete zdravo a športovo príkladom. Čím to podľa Vás je?

Ja sa snažím, kým sa mi dá a pokiaľ mi to dovolí zdravotný stav. Či už ma niekto vyvezie na aute, alebo prejdem sama pomaly, vždy sa snažím prísť do kostola načas, aby sme sa začali modliť skôr. Ďakujem Pánu Bohu, že mi dáva silu a trochu zdravia na to, aby som v tom mohla ďalej pokračovať.

Čo by ste odkázali svojim spolufarníkom?

Ja ti ani neviem, čo by som im mala odkázať, no... trochu ma mrzí, že dosť neskoro chodia na omšu, len aby sa v tom trochu polepšili ☺. No a len nech sa radi a vytrvalo modlia v tejto ťažkej dobe.

Veľmi pekne ďakujeme za rozhovor a prajeme ešte veľa síl a oddanosti vo viere.

Michal

Jazyková korektúra:
Radoslav Oravík

Fotografie k rozhovoru sú na predposlednej stránke časopisu

KTO JE AKO BOH? – Duchovná obnova vo Varíne – I. časť

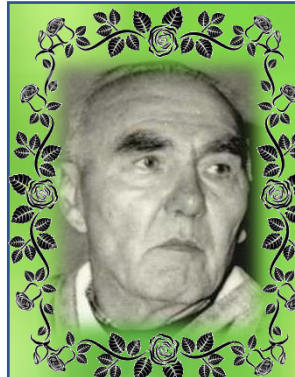
Všetko sa to začalo v piatok 22. marca. Skupina birmovancov spolu s nami dospelákmi pod vedením nášho pána farára sme sa vybrali na duchovnú obnovu do Varína.

V príjemnom horskom prostredí sme sa na čas odlúčili od sveta, aby sme v tichu a osobnej rozjímavej modlitbe hľadali a nachádzali Božiu vôľu a podľa nej si usporiadali svoj život. Náš bohatý program začal piesňou k Duchu Svätému a pokračoval prvou zaujímavou prednáškou a zahájením Silencia (tichosti). Bolo to niečo úžasné. Mohli sme sa na chvíľu zastaviť a počúvať naozaj svoju dušu. Ako sme sa dozvedeli, duša si pamätá raj. Je stvorená z Boha, čo si vôbec ani neuvedomujeme. Na rozdiel od nás to Diabol dobre vie a využíva to. Po takejto prednáške sa musí človek naozaj zastaviť a rozjímať. V takej vnútornej tichosti kdesi v lese odlúčení od bežných starostí a problémov mu to zrazu všetko docvakne. Naozaj stačí len chvíľka ticha, nájsť si ten čas pre svoju dušu a pre nášho Nebeského Otca. Každý z nás mohol využiť čas po prednáške rozjímaním a osobným stíšením sa. Večer o 20:00 hod. nasledovala svätá omša, kde sme predniesli svoje prosby a prijali Ježiša do svojich srdc. Nechýbalo ani hudobné oživenie a spev počas omše.

V takom úzkom spoločenstve ľudí sme naozaj prežívali prítomnosť pána Ježiša. Piatkový večer sme zakončili farským kinom. Premietal sa veľmi zaujímavý a poučný film o Sv. Pavlovi. Na druhý deň ráno sme sa všetci stretli pri ranných chválach. Bolo zaujímavé ako sme si našli čas na spoločnú modlitbu. Potom sme sa mohli všetci spolu naraňajkovať a nasýtiť svoje telo a hneď potom dopriať aj duši. Začala sa ďalšia prednáška, mala názov „Poslušnosť“. Patrí vôbec ešte do tohto sveta volajúcom po slobode a nezávislosti? Rozhodne ÁNO! Veď už jasným príkladom samotnej poslušnosti nám ukazuje pán Ježiš ako plnil Božiu vôľu. Tak isto aj naša nebeská matka Mária poslušne plní vôľu Pána. A čo my? Poslušne plníme Božiu vôľu, alebo plníme tú svoju? Každý z nás mal čas o tom premýšľať. Počas soboty sme mali ďalšie dve poučné duchovné prednášky. U prvej s názvom „Božia vôľa“, sme si mohli lepšie uvedomiť základné povolanie k životu a k svätosti, ku ktorému je povolaný každý kresťan, druhá bola „Modlitba“ - aký úžasný dar od Boha máme a tak málo ho využívame. Tu sme spoznávali spôsoby, ktorými nás diabol odvádza od počúvania a nasledovania Božieho hlasu. Samozrejme nechýbal ani výborný obed, ktorý pre nás všetkých pripravili naši úžasní manželstiev. Našu duchovnú obnovu sme ukončili ďakovnou sv. omšou. Pre niektorých to bolo krásne završenie celého pobytu. Mohli si ešte s nami poopekať pri ohníku a večer ísť domov ku svojim rodinám. Nás pár vytrvalcov čakala ešte nádherná nedeľa, ktorá začala samozrejme sv. omšou vo Varíne a potom hor sa do hôr. Dali sme si malú túru na chatu pod Suchý vrch. Štvorhodinovú prechádzku hore sme si spríjemnili Krížovou cestou za uzdravenie našich manželstiev. Na chate sme sa napapali a šup domov. A na záver čo mám povedať k tomu, čo som zažila na duchovnej obnove ja? Dar modlitby. Odvtedy sa častejšie rozprávam s Bohom. Chválim ho a ďakujem mu. Nevieť to presne popísať, ale častejšie a úprimnejšie sa rozprávam s Bohom, aj keď žehlím, keď šoférujem, keď som na bicykli, keď mám v srdci radosť, ale aj keď ma pochyť smútok alebo pochybnosti. Stav, aký som v takej sile nikdy predtým nepoznala. Ovocím tejto duchovnej obnovy je pre mňa neustála vďaka a chvála Bohu. Viem, že Ho už nikdy nechcem stratiť. Tento postoj znamená pre mňa aj zmenu k lepšiemu vo vzťahu k mojím najbližším, ku priateľom, k tým, ktorí tiež hľadajú a spoznávajú Boha. Kiež nám Pán dá vytrvalosť vedieť Jeho lásku preniesť aj do skutkov, myšlienok a túžob srdca.

Nezabúdame...

„...a milosť, ktorú si mi dal, nech nie je daromná.“

V tomto duchu žil, trpel a pracoval kňaz vdp. **Anton Michalík**, ktorý pôsobil v našej farnosti 27 rokov.

Dňa 9. februára sme si s úctou a láskou pripomenuli **30.výročie**, čo si ho Pán života a smrti povolal k sebe.

V modlitbách si na neho spomínajú veriaci z farnosti Prečín.

Odpočinutie večné daj mu, Pane...

Narodil sa 9. mája 1913 v Chynoranoch. Za kňaza bol vysvätený v Prahe 20. júna 1937. V r. 1937 bol kaplánom v Štiavniku, v r. 1938 v Novákoch. V r. 1939 duchovným správcom v Slatine nad Bebravou, Novej Vsi nad Váhom, v r. 1940 kaplánom v Považskej Bystrici, v r. 1941 v Kysuckom Novom Meste, v r. 1943 v Divine a v r. 1944 tam bol ustanovený za duchovného správcu, v r. 1946 bol v Novákoch a v Hornej Porube, kde bol odsúdený na tri roky väzenia – vraj za „poburovanie proti socialistickému zriadeniu“. Po skončení väzenia nedostal štátny súhlas na vykonávanie pastorácie, a tak pôsobil ako robotník v Topoľčanoch, Trenčíne, Zohore a na iných miestach. Po ôsmich rokoch 1. októbra 1958 dostal štátny súhlas a bol ustanovený do farnosti Horná Mariková. 1. septembra 1961 sa stal administrátorom vo farnosti Prečín. Tu pôsobil až do roku 1988, keď jeho zdravie bolo natoľko podlomené chorobou, že odišiel z farnosti. Krátko na to, 9. februára 1989, zomrel v charitnom dome v Beckove. Pochovaný je v rodisku – v Chynoranoch.

Vo farnosti pôsobil 27 rokov. Staral sa o duchovné dobro veriacich, ako aj o údržbu kostolov a kaplnky v rámci vtedajších možností. Podmienky pre pastoráciu mal veľmi ťažké.

Vytrpel si veľa zlého, ako sa sám postažoval.

Okrem iného ho 14. apríla 1975 v noci prepadli na fare, zobrali peniaze a zbili. Zlodejov však chytili a potrestali.

Nakreslil veľmi podrobnú mapu celej farnosti aj s filiálkami.

Michal & Hanka
Na základe dipl. práce
Jurka Bunčiaka

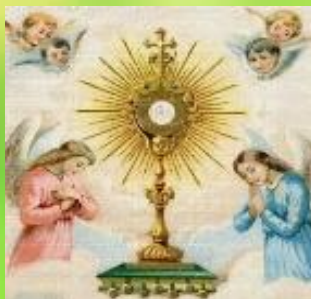
Dňa 27. februára sa naša farnosť zapojila do štafetovej adorácie rodín za rodiny.

Ďakujeme všetkým, ktorí strávili svoj čas pred Svätostným Ježišom v modlitbách a prosbách za rodiny. Zvlášť ďakujeme mužom, ktorí adoráciu organizovali, pozvali ostatných a osobne boli príkladom v modlitbe.

Svätý Ján Pavol II povedal:

„Keď rodina funguje, tak funguje aj národ a tak funguje celý svet, v ktorom žijeme.“

Pane Ježišu, prítomný vo Svätosti Oltárnej, žehnaj rodiny našej farnosti i rodiny celého sveta. Amen

Nová funkcia nášho kňaza

Od 1. marca bol náš duchovný otec Peter Franek povýšený z dovtedajšej funkcie administrátora na farára našej farnosti.

*„Preto uzavrel s ním zmluvu pokoja, (ustanovil ho) za knieža svätyne a ľudu, aby si podržal on sám a jeho potomstvo kňazskú hodnosť naveky.“
(Sir 45, 30)*

KTO JE AKO BOH? – Duchovná obnova vo Varíne – II. časť

A čo si odniesli ostatní z duchovnej obnovy?

Veronika: Bolo nám veľmi príjemne na duchovnej obnove. Páčili sa mi prednášky, ktoré sme tam mali. Myslím, že som sa viac naučila počúvať v tichosti Boha. Mladí ľudia by mali viac nasledovať Boha a čítať Bibliu. Uvedomila som si, že naozaj Boh by mal byť v našom živote na prvom mieste a mali by sme sa v čo najviac životných situáciách s ním rozprávať.

Lucka: Čas sme trávili v tichosti. Sústredili sme sa na prednášky a viac vnímali duchovné veci ako tie materiálne. V pokoji a tichosti s Ním som nabrala odvahu ísť ďalej a kráčať po ceste životom spolu s Ježišom.

Villínovci: Zaujali nás prednášky a následne potom rozjímania v tichu a v prírode. Vtedy sme si naozaj uvedomili, že "nie len z chleba žije človek". Čas sa nám spomalil a my sme mohli počúvať ako sa nám náš Pán prihovára.

Bútorovci: V prvom rade by som sa chcela poďakovať nášmu duchovnému otcovi, že chce s nami "strácať čas", aj keď sme ľud tvrdej šije :). Duchovná obnova priniesla veľa svetla do mojej duše. Spojenie prednášok, ticha, modlitby, sv. omše a spolupatričnosť ľudí, ktorí rovnako ako ja túžia nášho Boha, lepšie spoznať a viac ho milovať, prinieslo viac odhodlania a radosti kráčať po ceste k Otcovi. Som veľmi vďačná nášmu nebeskému Otcovi za všetkých ľudí, ktorí boli s nami vo Varíne, dávajú mi nádej...

Danka

Povolanie pápež

– návšteva Divadla Andreja Bagara v Nitre

28. januára 2019 sme sa vybrali do mesta pod Zoborom, aby sme si v divadle Andreja Bagara pozreli pôvodný slovenský muzikál o živote výnimočného svätého človeka Jána Pavla II.

– človeka, ktorého charakterizovala srdečnosť, úprimnosť, empatia a predovšetkým hlboká viera. Veľmi sme sa tešili a plní očakávania sme sa usádzali do sedadiel v peknom prostredí Nitrianskeho divadla. A musím povedať, že muzikál v nás nechal veľmi hlbokú stopu.

Už prvé minúty predstavenia a prvé takty piesní naznačili, že autorom nešlo len o oslavné vykreslenie postavy Karola Wojtyły ako svätca tejto doby, ale že chceli pápeža ukázať ako charizmatickú osobnosť, ktorá okrem teologického posolania zohrala dôležitú politickú a diplomatickú misiu vo víre zložitého sveta, keď sa preskúmali mocenské záujmy a rúcali staré systémy.

Muzikál vzdal hold duchovnému vodcovi, bojovníkovi proti násiliu, slovanskému pápežovi. Táto inscenácia nie je len dielom o najvyššom cirkevnom hodnostárovi, ale aj o vášnivom človeku, ktorý musel bojovať na mnohých vonkajších poliach, pričom mnohé konflikty a boje prebiehali aj v ňom samom. Na pozadí dramatickej doby muzikál ukazuje aj individuálnu drámu človeka, ktorý mal silné sociálne cítenie, bol intelektuálom a mysliteľom, súčasne však dokázal očariť svet svojou prostotou a priamotou.

Silným momentom predstavenia zostane pre mňa odkaz Jána Pavla II, ako prijímal bolesť, utrpenie, chorobu, opustenosť a tiež to ako sa v istom momente rozhodol neskrývať svoj fyzický hendikep. Všetko to ťažké v živote vnímal metaforicky ako symbol kríža, za ktorý sa netreba hanbiť a s ktorým sa je hodno pasovať a prijímať ho ako súčasť každodenného života. Pretože naše prijímanie bolesti zároveň vysiela signál pre druhých ako sa s ňou vyrovnáť.

Predstavenie končilo symbolicky v čase 21.37 h, práve v tom čase Ján Pavol II. 2. apríla 2005 vydýchol naposledy a jeho duša odišla k Otcovi.

A tak sme sa plní dojmov vracali hmlistou cestou domov. Svetlo odkazu života svätého otca nás však bude sprevádzať do konca života. On nám svojim životom ukázal, čo je poslaním každého kresťana: nebáť sa prezentovať svoju vieru, hľadať rozmer obety a podieľať sa na pomoci chorým, hendikepovaným, odstraňovaným, menejcenným...

Zľava: Ambrózia,
Zenóbia,
Eufémia - postavy

Hanka

Stavanie dinosaura

Sonka

Pekné zimné počasie by bola škoda nevyužiť, no nie? Čas, kedy sa decká šantia na dvore, guľujú sa, stavajú snehuliaka, sánkujú a robia mnohé iné činnosti, sme my nahradili svätou omšou, nesmel však chýbať ani vynikajúci obed a hybaj von stavať dinosaura. Áno, možno si hovoríte prečo práve dinosaura, ale snehuliak je obyčajný, neoriginálny a samozrejme veľmi jednoduchý. A tak sme sa niektoré detiská zišli na farskom dvore a začali plánovať, kde čo bude, aké veľké to bude a nesmeli sme ani zabudnúť na to, že ak by nám to nevyšlo, aby bol aj nejaký ten plán B.

Zo začiatku to vyzeralo veeelmi čudne, preto ľudia, ktorý okolo nás prechádzali sa nestačili čudovať. Ten kto však vytrval do konca, uzrel nášho dinosaura Frenkyho. Nezabudli sme ani na tradičnú guľovačku, kde nik nezostal suchý. Studené ruky, červené líčka a ani štipľavý vietor nás neodradili od tohto úžasného dňa plného smiechu, zimy a zábavy. Za všetko toto patrí jedno veľké ďakujem Pánu Bohu a aj nášmu pánovi farárovi, ktorý nám toto doprial. Ďakujeme.

Dobrodružstvo na motokárach

Sonka

Adrenalin – väčšina z nás chce tento pocit zažiť. Pociť, ktorý je nenahraditeľný, je to niečo slobodné a odvážne. Preto sme sa raz podvečer vybrali s pánom farárom na motokáry do Trenčína. Možno pri tomto slove nabehne niektorým mráz po chrbte, ale my medzi nich určite nepatríme. Ako náhle sme vstúpili na dráhu, stali sa z nás rivali. Každý chcel predsa vyhrať a byť prvý. Samozrejme, nešlo to tak ľahko, ako sme si mnohí predstavovali a preto sme sa mnohí chceli aj vzdať, nakoniec sme však svoj strach prekonali a stálo to rozhodne za to!

Nesmeli chýbať ani búračky, odstrkovanie a hlavne úsmev, ktorý trónil na našich perách neustále. Aj keď nie každý sa stal víťazom, väčšina z nás pochopila, že hrdina nie je ten, kto skúsi adrenalinový šport, ale ten, kto sa po viacnásobnom zlyhaní postaví na rovné nohy a kráča ďalej za svojim cieľom! Každú jednu chvíľu, ktorú sme mohli stráviť na motokáre sme si každý plnými dúškami užívali. Naozaj veľmi pekne ďakujeme predovšetkým Pánu Bohu, ale i všetkým, ktorí sa na tomto podieľali, že sme nachvíľu mohli pocítiť v našej krvi prúdiť adrenalin.

